

Sygn. akt II K 1633/21

0.1. WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 kwietnia 2022 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Dominik Mąka

Protokolant: Karolina Rzeszowska - Świgut

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 3 marca 2022 roku i 1 kwietnia 2022 roku

sprawy E. O. (1) córki J. i E. z domu L.

urodzonej (...) w G.

oskarżonej o to, że:

w dniu 20 maja 2021 roku około godziny 17:10 w N. na ulicy (...) w ruchu lądowym prowadziła pojazd mechaniczny, samochód marki O. nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy stwierdzonym stężeniu alkoholu we krwi 2,81 promila będąc wcześniej prawomocnie skazana za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokami Sądu Rejonowego w Nowym Sączu sygn. akt (...) z dnia 6 sierpnia 2008 roku, sygn. akt (...) z dnia 18 grudnia 2009 roku oraz sygn. akt (...) z dnia 30 grudnia 2013 roku

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 k.k.

I. w ramach czynu zarzucanego aktem oskarżenia uznaje E. O. (1) za winną tego, że 20 maja 2021 roku około godziny 17:10 w N. na odcinku ul. (...) – ulica (...) prowadziła w ruchu lądowym po drodze publicznej samochód osobowy, znajdując się w stanie nietrzeźwości – przy stwierdzonym stężeniu alkoholu we krwi 2,81 ‰, a czynu tego dopuściła się w okresie obowiązywania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Sączu w sprawie (...) z dnia 30 grudnia 2013 roku, w związku ze skazaniem za przestępstwo, którego zakres został zmieniony postanowieniem Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 18 kwietnia 2018 roku, sygn. akt (...) do postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych niewyposażonych w blokadę alkoholową, o której mowa w art. 2 pkt 84 ustawy prawo o ruchu drogowym tj. występku z art. 178a § 4 k.k. i za to przestępstwo na podstawie art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 34 § 1a pkt 1 k.k. przy zastosowaniu art. 37a § 1 k.k. wymierza oskarżonej E. O. (1) karę roku i 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 24 (dwudziestu czterech) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 42 § 3 k.k. wymierza oskarżonej E. O. (1) środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

III. na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet środka karnego wymierzonego E. O. (1) w punkcie II wyroku zalicza okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 20 maja 2021 roku do dnia 8 kwietnia 2022 roku;

IV. na podstawie art. 43a § 2 k.k. wymierza oskarżonej E. O. (1) środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 10 000 (dziesięć tysięcy) złotych;

V. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonej E. O. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 (trzystu) złotych tytułem częściowych kosztów sądowych, zaś na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżoną E. O. (1) od tego obowiązku w pozostałej części.

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 1633/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
<i>USTALENIE FAKTÓW</i>			
<i>o.1.Fakty uznane za udowodnione</i>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	E. O. (1)	20 maja 2021 roku około godziny 17:10 w N. na odcinku ul. (...) – ulica (...) prowadziła w ruchu lądowym po drodze publicznej samochód	

		<p>osobowy, znajdując się w stanie nietrzeźwości – przy stwierdzonym stężeniu alkoholu we krwi 2,81 ‰, a czynu tego dopuściła się w okresie obowiązywania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Sączu w sprawie (...) z dnia 30 grudnia 2013 roku, w związku ze skazaniem za przestępstwo, którego zakres został zmieniony postanowieniem Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 18 kwietnia 2018 roku, sygn. akt (...) do postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych niewyposażonych w blokadę alkoholową, o której mowa w art. 2 pkt 84 ustawy prawo o ruchu drogowym</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>20 maja 2021 roku J. I. poruszał się swoim samochodem ulicą (...) w N.. W okolicach Szkoły Podstawowej nr (...) J. I. zauważył, iż przed nim porusza się samochód osobowy marki O. (...) o numerach rejestracyjnych (...). Samochód ten skręcił w ulicę (...) i kierował się w stronę N.. Z uwagi na obrany przez siebie kierunek jazdy J.</p>	<p>Zeznania świadka J. I. k.13-14, k. 156</p>		

<p>I. pojechał za owym samochodem.</p>			
<p>Już na ulicy (...) uwagę J. I. zwróciło nietypowe zachowanie kierującego, który to nie potrafił trzymać się osi jezdni, widząc nadjeżdżające z naprzeciwka samochodu gwałtownie zwalniał, a potem przyspieszał. Do tego J. I. zauważył, iż na tylnej kanapie owego samochodu są przewożone dzieci, które nie korzystają z pasów bezpieczeństwa. Następnie kierująca tym pojazdem chcąc wjechać w ulicę (...) zawadziła tylnym prawym zderzakiem o przydrożny żywopłot, uszkadzając w widoczny sposób swój samochód.</p>	<p>Notatka urzędowa k. 1</p> <p>Nagranie z monitoringu sklepu (...) k. 11</p> <p>Nagrania z kamer nasobnych interweniujących policjantów k. 19</p> <p>zeznania świadka J. I. k. 156</p>		
<p>To wszystko spowodowało, iż J. I. o swoich podejrzeniach odnośnie trzeźwości kierowcy tego pojazdu postanowił zawiadomić policję, dzwoniąc na numer alarmowy. Następnie J. I. przekazywał policji położenie obserwowanego przez niego pojazdu, który finalnie zatrzymał się na parkingu sklepu (...) położonym przy ulicy (...).</p>	<p>Nagranie z monitoringu sklepu (...) k. 11</p> <p>Zeznania świadka J. I. k.13-14</p> <p>Nagrania z kamer nasobnych interweniujących policjantów k. 19</p> <p>Protokół oględzin monitoringu sklepu (...) k.60-71</p> <p>Zeznania świadka M. R. k. 74-75,k.147</p> <p>Protokół oględzin nagrań z kamer nasobnych interweniujących policjantów k. 118-125</p>		

<p>Wówczas to J. I. zorientował się, iż kierującym samochodem marki O. (...) jest jego niedaleka sąsiadka E. O. (1). E. O. (1) była jedyną dorosłą osobę w tym pojeździe, a poza nią w tym samochodzie znajdowały się jej dzieci. J. I. niedługo po zatrzymaniu pojazdu wyszedł do oskarżonej i wówczas poczuł on od niej wyraźną woń alkoholu. Następnie z uwagi na brak możliwości porozumienia się z bardzo nerwową oskarżoną J. I. wsiadł z powrotem do swojego samochodu, gdzie czekał na przyjazd policji.</p>	<p>Nagranie z monitoringu sklepu (...) k. 11</p> <p>Zeznania świadka J. I. k.13-14, k. 156</p> <p>Protokół oględzin monitoringu sklepu (...) k.60-71</p>		
<p>Od momentu przyjazdu E. O. (1) na parking sklepu (...) do momentu przyjazdu policji upłynęło około 4 minut. W tym czasie J. I. cały czas widział oskarżoną, która początkowo oglądała uszkodzenia swojego pojazdu, a później nerwowo poruszała się po terenie parkingu, telefonując i paląc papierosa. Oskarżona E. O. (1) do przyjazdu policji nie spożywała żadnych płynów, ani tym bardziej spirytusu.</p>	<p>Nagranie z monitoringu sklepu (...) k. 11</p> <p>Zeznania świadka J. I. k.13-14, k. 156</p> <p>Nagrania z kamer nasobnych interweniujących policjantów k. 19</p> <p>Zeznania świadka M. R. k. 74-75,k.147</p>		
<p>O godzinie 17:27 na rzeczony parking przyjechał patrol policji w składzie (...). Niezwłocznie po wjeździe policjanci rozpytali J. I., który potwierdził, iż</p>	<p>Nagranie z monitoringu sklepu (...) k. 11</p> <p>Nagrania z kamer nasobnych interweniujących policjantów k. 19</p>		

<p>to E. O. (1) poruszała się O. (...). Następnie policjanci podeszli do oskarżonej podejmując próbę jej wylegitymowania i rozpytania. Owe czynności były bardzo utrudnione z uwagi na bardzo aroganckie i konfliktowe nastawienie E. O. (1), która kwestionowała prowadzenie przez siebie pojazdu. Oskarżona nie chciała poddać się też badaniu trzeźwości wskazując, że brak jest dowodu na prowadzenie przez nią pojazdu.</p>	<p>Protokół oględzin monitoringu sklepu (...) k.60-71</p> <p>Zeznania świadka M. R. k. 74-75,k.147</p> <p>Protokół oględzin nagrań z kamer nasobnych interweniujących policjantów k. 118-125</p>		
<p>Wkrótce na miejsce przyjechał mąż oskarżonej E. O. (2), który zajął się dziećmi oskarżonej, a sam samochód został przekazany jej kuzynowi R. M.. Następnie oskarżona została zabrana do sądeckiego szpitala, celem pobrania jej krwi na potrzeby badania jej trzeźwości. Wcześniej w trakcie interwencji E. O. (1) również nie spożywała alkoholu. Nadto policjanci w trakcie interwencji w jej pojeździe nie ujawnili żadnych butelek po alkoholu. W szpitalu zachowanie oskarżonej nie uległo w żaden sposób poprawie, dalej zachowywała się ona bardzo arogancko, niszcząc chociażby pierwszą fiolkę z materiałem biologicznym. Finalnie udało się jednak pobrać od oskarżonej</p>	<p>Notatka urzędowa k. 1</p> <p>Protokołu odbiorów k. 2-5</p> <p>Nagranie z monitoringu sklepu (...) k. 11</p> <p>Nagrania z kamer nasobnych interweniujących policjantów k. 19</p> <p>Protokół oględzin monitoringu sklepu (...) k.60-71</p> <p>Zeznania świadka M. R. k. 74-75,k.147</p> <p>Protokół oględzin nagrań z kamer nasobnych interweniujących policjantów k. 118-125</p>		

<p>krw, którą to substancje oddano do badań kryminalistycznych.</p>			
<p>W toku badań laboratoryjnych ustalono, iż w krwi pobranej od oskarżonej o godzinie 19:39 znajdował się alkohol etylowy w stężeniu 2,81 promila. W próbce pobranej 20 minut później zawartość alkoholu oscylowała na poziomie 2,55 promila, a trzecie badanie przeprowadzone o godzinie 20:39 dało wynik 2,5 promila. Równocześnie w krwi oskarżonej nie ujawniono substancji odurzających ani ich metabolitów.</p>	<p>Opinia kryminalistyczna k. 21,k.27-29</p>		
<p>E. O. (1) wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 30 grudnia 2013 roku, sygn. akt (...) została uznana winną występku z art. 178a § 1 i 4 k.k. w związku z czym wymierzono jej karę roku pozbawienia wolności, warunkowo zawieszając wykonanie tej kary na 5 letni okres próby. Równoległe E. O. (1) wymierzono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Rzeczony środek karny przestał obowiązywać dopiero 7 stycznia 2022 roku. Niemniej jednak postanowieniem Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 18 kwietnia 2018 roku, sygn. akt</p>	<p>Odpisy wyroków i postanowień oskarżonej E. O. (1) k. 86-90</p> <p>Postanowienie z dnia 18 kwietnia 2018 roku, sygn. akt (...) k.115-116</p> <p>karta karna k. 144</p>		

<p>(...) zmieniono zakres owego zakazu do pojazdów niewyposażonych w blokadę alkoholową. Samochód kierowany przez E. O. (1) 20 maja 2021 roku posiadał zainstalowaną tego rodzaju blokadę. E. O. (1) była wcześniej także dwukrotnie skazywana za jazdę w stanie nietrzeźwości. Niemniej jednak wszystkie skazania E. O. (1) uległy zatarciu wraz z upływem biegu środka karnego orzeczonego w sprawie (...) tj. wraz z upływem 8 stycznia 2022 roku.</p>			
<p>E. O. (1) ma 34 lata. Oskarżona posiada wykształcenie średnie. E. O. (1) jest mężatką oraz matką czwórki małoletnich dzieci, z których najstarsza córka ma 11 lat. E. O. (1) aktualnie pracuje zawodowo w jednej z sądeckich pralni, skąd uzyskuje miesięczny dochód w wysokości zbliżonej do minimalnego wynagrodzenia za pracę. E. O. (1) jest osobą niekaraną. Oskarżona nie leczyła się psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Oskarżona nie jest właścicielką żadnych nieruchomości, a w swoim majątku nie posiada także wartościowych rzeczy ruchomych, oprócz 12 letniego samochodu marki O. (...). Oskarżona w 2020 roku dwukrotnie była</p>	<p>Informacja z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego k. 43</p> <p>Notatka urzędowa k. 46</p> <p>Zaświadczenie o stanie majątkowym k. 47</p> <p>Wyjaśnienia oskarżonej E. O. (1) k. 57, k. 146-147 w zakresie danych osobopoznawczych</p> <p>Protokół oględzin monitoringu sklepu (...) k.60-71</p> <p>Program stażu oskarżonej k. 108</p> <p>Karta karna k.144</p>		

ukarana za wykroczenia drogowe polegające na przekroczeniu prędkości w terenie zabudowanym oraz wyprzedzanie na pasach.			
o.1.Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
OCena DOWOdów			
o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	zeznania świadka J. I..	Sąd Rejonowy uznał natomiast za w pełni wiarygodne zeznania świadka J. I.. Przedmiotowe zeznania w odróżnieniu od wyjaśnień E. O. (1) należało ocenić jako jasne, szczere oraz pozbawione jakichkolwiek dyskwalifikujących je sprzeczności. Przede wszystkim należy stwierdzić, iż wbrew twierdzeniom oskarżonej	

świadek ten nie miał przecież żadnego interesu w pomówieniu E. O. (1). Tutaj należy zwrócić uwagę, iż sama oskarżona nie potrafi bliżej sprecyzować źródła owej niechęci do niej . Natomiast nawet przyjmując, iż świadek jest osobą skonfliktowaną z oskarżoną fakt ten nie może w sposób aprioryczny wykluczyć wiarygodności jego zeznań. Wskazać trzeba przecież, iż J. I. o zdarzeniu zawiadomił odpowiednie służby w sytuacji, gdy nie wiedział, że kierująca tym pojazdem jest E. O. (1). Co więcej podkreślić należy, że oskarżona nie mieszka teraz wraz z matką, a więc świadek mógł nie kojarzyć jej samochodu. Wreszcie świadek od samego początku kategorycznie wspominał o uszkodzeniu zderzaka samochodu oskarżonej, co jawnie zostało ujawnione na nagraniu z monitoringu, gdzie widać zresztą zabsorbowanie tymi uszkodzeniami przez oskarżoną, co z pewnością nie miałoby miejsca, gdyby do uszkodzenia tego elementu doszło w dalszej przeszłości. Dalej świadek wprost stwierdził, iż od razu po podejściu do oskarżonej poczuł od niej alkohol, co jest spójne z zeznaniami M. R.. Dalej J. I. podał, że obserwował on oskarżoną i nie widział aby spożywała ona alkohol

w ciągu 4 minutowego oczekiwania na przyjazd policji, co również jest zbieżne z analizą nagrania monitoringu sklepu. Sąd Rejonowy zwrócił również uwagę, iż świadek od samego początku podkreślał, że zawiadomił służby z uwagi na styl jazdy kierowcy, a nie z uwagi na jego cechy podmiotowe, co również uwiecznione zostało na nagraniu z kamery nasobnej policjanta. Wreszcie wypada zwrócić uwagę, iż mniejsza ilość przekazanych przez świadka szczegółów na rozprawie głównej może wynikać nie tylko co oczywiste z uwagi na upływ ponad 10 miesięcy, lecz także na napastliwe zachowanie oskarżonej, która przerywała jego wypowiedź, za co zresztą została upomniana. Zarazem brak jest podstaw twierdzić, iż zeznania świadka pozostają sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego czy wiedzy ogólnej. Należy zwrócić także uwagę na rzeczowość depozycji tego świadka, a także całkowitą koherencję jego wypowiedzi z danymi uzyskanymi za pomocą dowodów rzeczowych tj. nagrań ujawnionych i odtworzonych na rozprawie. Biorąc to wszystko pod uwagę Sąd Rejonowy ocenił, że zeznania J. I. są wiarygodne i przydatne

		do ustalenia stanu faktycznego w tej sprawie.
Zeznania M. R.	<p>Brak było także jakichkolwiek powodów do podważenia wiarygodności zeznań złożonych przez świadka M. R.. W tym zakresie należy zwrócić uwagę, iż świadek ten jest bezwątpienia osobą bezstronną, nie zainteresowaną wynikiem tego postępowania, która swoją wiedzę o inkryminowanym zdarzeniu powzięła w toku wykonywania swoich obowiązków służbowych. Następnie zaznaczyć należy, iż świadek ten zeznawał w sposób spokojny, opanowany, wolny od nadmiernej emocjonalności. Zaznaczyć także trzeba spójność jego wyjaśnień na przestrzeni tego procesu oraz ich całkowitą zbieżność z wynikami oględzin z nagrania z kamery nasobnej. Wreszcie podkreślić należy, iż świadek kategorycznie wskazał, iż czuł od oskarżonej alkohol. Zarazem M. R. zaprzeczył, aby E. O. (1) miała mówić, że spożyła alkohol na krótko przed ich interwencją. Dalej zeznania świadka jawią się jako jasne, spójne, logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Co więcej twierdzenia świadka dotyczące</p>	

	<p>aroganckiego zachowania E. O. (1) znalazły wyraz nie tylko w nagraniu z kamer nasobnych, lecz także treści protokołu pobrania krwi oskarżonej. Podkreślić należy także iż M. R. podał, iż w samochodzie oskarżonej nie ujawniono żadnych butelek po alkoholu, co także przeczy wersji wydarzeń forowanej przez E. O. (1). Zatem i zeznania M. R. posłużyło poczynieniu ustaleń faktycznych w tej sprawie.</p>	
<p>nagrania z monitoringu sklepu (...) oraz kamer nasobnych funkcjonariuszy publicznych.</p>	<p>Natomiast istotną rolę w realiach tego procesu miały nagrania z monitoringu sklepu (...) oraz kamer nasobnych funkcjonariuszy publicznych. Rzeczony dowody mają charakter nieosobowy, wolny od jakiegokolwiek stronniczości. Nadto przedmiotowe nagrania nie były w żadnym stopniu kwestionowane przez strony tego procesu. Wreszcie należy zwrócić uwagę, iż nagranie z monitoringu sklepu wyraźnie podważa wersje oskarżonej, o czym szerzej w analizie jej wyjaśnień. Zatem Sąd posłużył się tymi dowodami w procesie tworzenia ustaleń faktycznych.</p>	
<p>opinii kryminalistycznych dotyczących badania krwi</p>	<p>Brak było podstaw do podważenia dowodów w postaci opinii kryminalistycznych</p>	

<p>pobranej od oskarżonej E. O. (1).</p>	<p>dotyczących badania krwi pobranej od oskarżonej E. O. (1). Badanie to przeprowadzono zgodnie z metodologią przedmiotu. Do tego ów proces badawczy został przeprowadzony przez wykwalifikowanego specjalistę. Równocześnie opinie te nie były w żaden sposób podważane przez strony tego procesu. Należało także mieć na względzie, iż rzeczoną opinię sporządził instytut niezwiązany w żaden sposób ze stronami tego procesu. Opinia ta zarazem jest jasna, pełna oraz pozbawiona jakichkolwiek sprzeczności. Wnioski tej opinii wynikają zarazem wprost z dokładnie opisanych badań laboratoryjnych. Stąd też stan trzeźwości oskarżonej został ustalony za pomocą opinii kryminalistycznych przeprowadzonych przez Centrum (...).</p>	
<p>notatka urzędowa, protokoły oględzin nagrań, informacja ze starostwa (...), odpisy wyroków i postanowień Sądu Rejonowego w Nowym Sączu, informacja o programie stażu E. O. (1), protokoły pobrania krwi, odbioru samochodu i dzieci, notatka o oskarżonej, zaświadczenie o stanie majątkowym E. O. (1), karta karna, informacja z ewidencji</p>	<p>Sąd Rejonowy uznał także za wiarygodne pozostałe dowody wnioskowane przez oskarżyciela publicznego do przeprowadzenia w trakcie rozprawy głównej. Tymi dowodami były notatka urzędowa, protokoły oględzin nagrań, informacja ze starostwa (...), odpisy wyroków i postanowień Sądu Rejonowego w Nowym Sączu, informacja o programie stażu E.</p>	

<p>kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego</p>	<p>O. (1), protokoły pobrania krwi, odbioru samochodu i dzieci, notatka o oskarżonej, zaświadczenie o stanie majątkowym E. O. (1), karta karna, informacja z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego. Przedmiotowe dokumenty zostały bowiem sporządzone we właściwej formie przez upoważnione do tego osoby. Dodatkowo żadna ze stron procesu nie kwestionowała danych merytorycznych zawartych w tych dokumentach. Także Sąd Rejonowy nie powziął wątpliwe co do autentyczności tych dowodów i prawdziwości zawartych w nich informacji. E. owe dokumenty okazały się być przydatne dla celów tego procesu i na ich podstawie Sąd Rejonowy ustalił szereg okoliczności faktycznych relewantnych dla końcowego wyniku procesu.</p>		
<p><i>0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	

	<p>Wyjaśnienia oskarżonej E. O. (1)</p>	<p>E. O. (1) zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i trakcie rozprawy głównej nie przyznawała się do zarzucanego jej czynu. Oskarżona zdecydowała się także złożyć obszerne wyjaśnienia, w trakcie których przedstawiła swoją wersję wydarzeń. Mianowicie w toku dochodzenia E. O. (1) podała iż faktycznie w inkryminowanym czasie prowadziła ona samochód marki O. (...). Równocześnie oskarżona podkreślała, iż samochód ten był wyposażony w blokadę alkoholową i wskazywała ona, iż odjeżdżając z miejsca zamieszkania swojej matki była zmuszona dmuchnąć w rzeczony urządzenie. Dalej E. O. (1) podawała, iż jej nerwowa jazda wynika z telefonu, który miała otrzymać na ulicy (...), przez co szukała miejsca do zaparkowania pojazdu. Następnie oskarżona podała, iż zatrzymała się na parkingu przy sklepie (...), gdzie dostrzegła, iż jadący za nią mężczyzna to jej źle życzący sąsiad J. I.. Oskarżona podkreśliła, iż przedmiotowy świadek w ogóle nie wysiadał ze swojego samochodu. Kolejno E. O. (1) podała, iż przeszła ona na drugą stronę samochodu gdzie miała nachylić się i spożyć bliżej nieokreśloną zawartość spirytusu, po czym oskarżona miała</p>	
--	---	---	--

zapalić papierosa i w tym stanie doczekać przyjazdu radiowozu policji. Ówczesna podejrzana podkreśliła, iż tego dnia nie przyjmowała pokarmów oraz brała lekarstwa. Natomiast na rozprawie głównej E. O. (1) dalej nie przyznając się do czynu wyjaśniła w sposób nieco odmienny. Mianowicie oskarżona podała, iż jej zdenerwowanie miało wynikać z telefonu i gróźb artykułowanych przez jej kochanka. Do tego oskarżona określiła, iż wypity przez nią spirytus miał być w butelce o pojemności 500 mililitrów. Oskarżona podała, iż wypłała go jeszcze przed przyjazdem policji, a wyciągnąć go miała spod dziecięcego fotelika zamontowanego na tylnej kanapie pojazdu. Dalej E. O. (1) podkreślała, że J. I. jej wówczas groził, wychodząc z samochodu. E. O. (1) podkreśliła także, iż J. I. widział ją w momencie spożywania przez nią alkoholu. CO więcej oskarżona podała, iż nieprawdą są twierdzenia świadka, iż tego dnia spowodowała ona uszkodzenia swojego tylnego zderzaka, gdyż w jej opinii tego rodzaju uszkodzenia miały powstać dużo wcześniej. Dodatkowo oskarżona negowała fakt obserwacji owych uszkodzeń. Sąd Rejonowy uznał wyjaśnienia oskarżonej E.

O. (1) za niewiarygodne, kłamliwe i obliczone na poprawę własnej sytuacji procesowej, stanowiąc zarazem emanację prawa do obrony. Już na samym wstępie należy podkreślić, iż rzeczone wyjaśnienia nie tylko pozostają w oczywistej sprzeczności z zeznaniami naocznego świadka czy nagraniami z monitoringu, lecz także pozostają ze sobą sprzeczne wewnętrznie. W tym zakresie należy wskazać przede wszystkim na rozbieżne oświadczenia procesowe oskarżonej odnośnie wychodzenia J. I. z samochodu na parkingu przed przyjazdem policji, czy też miejscem spożycia alkoholu, albowiem na rozprawie po obejrzeniu nagrania z monitoringu sklepu (...) wskazała, iż wypła alkohol wówczas gdy przez kilka sekund znajdowała się w okolicach prawego tylnego koła. Natomiast w trakcie dochodzenia oskarżona podała, iż alkohol wypła nachylając się do środka pojazdu. Wreszcie należy stwierdzić, iż E. O. (1) nie była także konsekwentna w zakresie miejsca dostrzeżenia jadącego za nią pojazdu czy powodów zatrzymania się pod sklepem (...). Dalej trzeba zwrócić uwagę, iż wyjaśnienia E. O. (1) są rażąco sprzeczne z depozycjami J. I., który wskazał, iż oskarżona na całym obserwowanym przez niego odcinku drogi

poruszała się w sposób budzący uzasadnione podejrzenia, co też stało się przyczynkiem do zawiadomienia policji. J. I. podał także, iż wyszedł do oskarżonej i wyraźnie czuł od niej wówczas (na parkingu) alkohol. Co istotne J. I. zaprzeczył także aby oskarżona miała w jego obecności spożywać alkohol, podkreślając zarazem iż cały czas miał ją w polu widzenia. Następnie abstrahując od wymowy zeznań tego świadka należy stwierdzić, iż wyjaśnienia E. O. (1) są sprzeczne także z zapisem monitoringu sklepowego. Tutaj należy zauważyć, iż w świetle owego nagrania niemal od razu widać, iż oskarżona niezwłocznie po zatrzymaniu pojazdu podeszła do prawego tylnego narożnika jej samochodu, który w świetle zeznań J. I. miał zostać uszkodzony na ulicy (...). Co więcej widać na tym nagraniu, iż owo uszkodzenie zaprzęta uwagę oskarżonej. Dalej owo nagranie weryfikuje twierdzenia E. O. (1) z postępowania przygotowawczego jakoby J. I. miał z nią nie rozmawiać i nie wychodzić z samochodu. Niemniej ów monitoring jest także koronnym dowodem wykluczającym wersje oskarżonej jakoby miała spożyć alkohol na terenie parkingu, już po wyłączeniu silnika samochodu. Tutaj należy

zważyć, iż jej wizerunek jest w widoczny niemal przez cały czas owego nagrania. Tylko przez chwile jej głowa jest zasłonięta (w momencie gdy oskarżona przebywa koło prawego tylnego koła) i w żadnym miejscu nie widać aby spożywała ona alkohol, ani w samochodzie ani na zewnątrz. Widać natomiast jak oskarżona rozmawia przez telefon, pali papierosa, gestykuluje, okazując swą nerwowość. Wreszcie godzi się dostrzec, iż wbrew linii obrony E. O. (1) otworzyła ona prawe tylne drzwi jej pojazdu dopiero o godzinie 17:26:25 (na nagraniu dobrze widoczny jest słupek rozdzielający przednie i tylne drzwi jej pojazdu). Informacja ta jest o tyle istotna, iż po tej sekundzie oskarżoną cały czas widać na nagraniu przy jednoczesnym braku ujawnienia spożywania przez nią alkoholu. Do tego trzeba dostrzec, iż E. O. (1) nie schylała się wówczas pod miejsce zamontowania fotelika dziecięcego, a owe drzwi były otwarte na przestrzeni 1-2 sekund. Następnie po około minucie na miejsce przyjechała policja, a zeznający w sprawie M. R. wykluczył, aby E. O. (1) spożywała wówczas alkohol. Funkcjonariusz podkreślił także, iż czuł woń alkoholu

z jej ust i brak ujawnienia w jej pojeździe butelki po alkoholu. Dalej warto odnieść się do kwestii nagrania z kamery nasobnej interweniujących funkcjonariuszy, gdzie zostało uwiecznione nie tylko grubiańskie, aroganckie zachowanie E. O. (1), lecz także podawania przez nią wykonującym rozpytanie funkcjonariuszom, iż miała spożywać alkohol bezpośrednio przed ich przyjazdem. Przeciwnie E. O. (1) podkreślała wówczas brak dowodu wskazującego na fakt prowadzenia przez nią samochodu po drodze publicznej. Nadto godzi się zwrócić uwagę, iż wyjaśnienia E. O. (1) są sprzeczne także z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, kiedy to oskarżona wiedzą o zbliżającej się interwencji policji decydowałaby się spożyć alkohol. Nadto znajomość topografii N. wskazuje, iż oskarżona miała możliwość wcześniejszego zaparkowania pojazdu, chociażby na parkingu położonym przy cmentarzu na ulicy (...). Należy także podkreślić, iż sam fakt zamontowania blokady alkoholowej w jej pojeździe nie wyklucza możliwości uruchomienia pojazdu przy pomocy osób trzecich. To wszystko sprawia, iż Sąd Rejonowy uznał wyjaśnienia E.

		O. (1) za skrajnie niewiarygodne i jako takie zupełnie nie przydatne dla procesu rekonstrukcji stanu faktycznego.
Zeznania J. B.	<p>Sąd Rejonowy nie mógł natomiast uznać za przydatne dla rozstrzygnięcia sprawy zeznań złożonych przez J. B.. W tym miejscu wypada zwrócić uwagę, iż świadek ta 1 kwietnia 2022 roku oświadczyła, iż widziała się z siostrą (oskarżoną) około południa w domu ich matki, lecz oskarżona miała wówczas wkrótce odjechać. Już ten fragment jej depozycji podważa przydatność tych depozycji, albowiem do zdarzenia doszło w okolicach godziny 17:15. Tym samym E. O. (1) pomiędzy południem, a 17 miała możliwość spożycia alkoholu, a świadek nie widział zdarzenia mającego związek z rzeczoną sprawą. Do tego niewiarygodne są oświadczenia świadka w zakresie w jakim podaje, że to ona wcześniej uszkodziła ten samochód. Tutaj wypada porównać treść tych depozycji z jasnymi i wiarygodnymi oświadczeniami procesowymi J. I., który podał, że był świadkiem powstania owych uszkodzeń. Wersji wydarzeń zaprezentowanej przez J. B. w żadnym stopniu nie popiera także analiza</p>	

	<p>nagrania ze sklepu (...), gdzie dokładnie widać jak oskarżona na bieżąco ogląda stan swojego samochodu i jest tym faktem zaabsorbowana, czego z pewnością by nie robiła wówczas gdy auto to miało być uszkodzone dużo wcześniej. Równocześnie wskazać należy, że świadek jest osobą najbliższą dla oskarżonej, co oczywiście nie przekreśla a limine jej depozycji, jednak każe analizować je w sposób ostrożny. Dlatego też Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny w tej sprawie nie mógł oprzeć się na zeznaniach J. B..</p>		
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	I	E. O. (1)

<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>	
<p>E. O. (1) została oskarżona o to, że w dniu 20 maja 2021 roku około godziny 17:10 w N. na ulicy (...) w ruchu lądowym prowadziła pojazd mechaniczny, samochód marki O. nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy stwierdzonym stężeniu alkoholu we krwi 2,81 promila będąc wcześniej prawomocnie skazana za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokami Sądu Rejonowego w Nowym Sączu sygn. akt (...) z dnia 6 sierpnia 2008 roku, sygn. akt (...) z dnia 18 grudnia 2009 roku oraz sygn. akt (...) z dnia 30 grudnia 2013 roku tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 k.k.</p> <p>Zgodnie z treścią art. 178 a § 4 k.k. jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1</p>	

w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo. Omawiając podstawy odpowiedzialności prawno karnej E. O. (1), warto zwrócić uwagę na niejednorodny charakter normatywny tego przepisu. W zależności od realizacji przez sprawcę jednego z alternatywnie określonych stanów faktycznych przepis ten stanowi typ kwalifikowany występku stypizowanego w art. 178a § 1 k.k.- w przypadku prowadzenia w stanie nietrzeźwości pojazdu mechanicznego w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, bądź też okolicznością wpływającą na wymiar kary – w przypadku realizacji znamion typu podstawowego przez sprawcę będącego uprzednio karanego za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości. Nie budzi więc żadnych wątpliwości, iż dla możliwości realizacji tego występku konieczne jest procesowe wykazanie, iż sprawca wypełnił wszystkie znamiona przedmiotowe i podmiotowe typu podstawowego z art. 178a § 1 k.k. Odnosząc się do tej kwestii należy wskazać, iż w przepisie tym penalizowane jest

prorowadzenie w ruchu lądowym pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości.

Zbytecznym byłoby przekonywanie, iż samochód osobowy stanowi desygnat pojęcia pojazd mechaniczny, czy też stwierdzenie, iż drogi publicznej, w tym fragment drogi krajowej K – 75 jaką w tym miejscu jest ulica (...) mieści się w zakresie pojęcia ruch lądowy. Należy także zaznaczyć, iż bez wątpienia nadawanie kierunku jazdy przy włączonym silniku samochodu należy uznać za jego prowadzenie. Natomiast sam stan nietrzeźwości posiada swoją definicje legalną w art. 115 § 16 k.k. i w przypadku wydychanego powietrza z takim stanem mamy do czynienia w sytuacji gdy owo stężenie przekracza poziom 0,25 mg/l lub prowadzi do takiego stanu. Oczywiście z uwagi na brak klauzuli nieumyślności występku tego można dopuścić się tylko i wyłącznie umyślnie, w obu formach przewidzianych w art. 9 § 2 k.k.

Przenosząc powyższe stwierdzenia na grunt niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości Sądu, iż zachowanie E. O. (1) wyczerpało wszystkie znamiona typu podstawowego określonego w art. 178a § 1 k.k. Przede

wszystkim poruszała się ona drogami publicznymi, a więc w ruchu lądowym samochodem osobowym, a wyniki badania jej krwi wraz z pozostałym poddanym wyżej analizie materiale dowodowym, potwierdziły, iż znajdowała się ona tempore criminis w stanie nietrzeźwości. Nadto niewątpliwie nadając kierując 20 maja 2021 roku samochodem marki O. (...) zrealizowała ona znamię czasownikowe prowadzenia pojazdu mechanicznego tj. pojazdu, którego normalne użycie wiąże się z działaniem silnika. Jednocześnie Sąd Rejonowy zważył, iż oskarżona E. O. (1) (biorąc pod uwagę niezwykle duże stężenie alkoholu etylowego w jej organizmie) musiała mieć świadomość prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości. To wszystko wskazuje, iż oskarżona musiała zdawać sobie sprawę z faktu, iż znajduje się ona w stanie nietrzeźwości, który to stan dyskwalifikował ją od możliwości prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. Tym samym Sąd Rejonowy stwierdził, iż zachowanie oskarżonego było umyślne i w dodatku popełnione w zamiarze bezpośrednim, co pozwalało na skompletowanie znamion typu podstawowego.

Równocześnie należało zwrócić uwagę, iż oskarżyciel publiczny zarzucił E. O. (1) popełnienie tego przestępstwa w okolicznościach implikujących obostrzenie karalności tego czynu, sprowadzającego się do stwierdzenia, iż oskarżona była wcześniej karana za jazdę w stanie nietrzeźwości trzema wyrokami sądów powszechnych. Oczywiście powyższe stwierdzenia ma swoje potwierdzenie w stanie historycznym, czego najlepszym dowodem są odpisy wyroków zalegających w aktach niniejszej sprawy. Niemniej jednak należy zwrócić uwagę na fikcję prawną jaką tworzy art. 106 kodeksu karnego, według którego wraz z zatarciem skazania skazanie uważa się za niebyłe. Równocześnie należało zwrócić uwagę na treść art. 108 k.k. wedle którego w razie kilku skazań, zatarcie skazania następuje w sytuacji upływu czasu wymaganego do zatarcia wszystkich skazań i ów fakt następuje jednocześnie. Zarazem wypada zwrócić uwagę, iż ostatni wyrok wobec oskarżonej został wydany w 2013 roku, a okres niezbędny do zatarcia skazania upłynął wraz z dniem końca obowiązywania

orzeczonego tym wyrokiem środka karnego tj. 8 stycznia 2022 roku. Zatem co prawda E. O. (1) w chwili skierowania aktu oskarżenia była osobą karaną. Niemniej jednak w dacie procedowania przed sądem I instancji nastąpiło zatarcie jej skazania, co musiała znaleźć swoje odzwierciedlenie w opisie czynu przypisanego tym wyrokiem, gdyż w aktualnym orzecznictwie nie budzi wątpliwości, iż kwestie zatarcia skazania na gruncie tego przepisu należy badać na dzień wyrokowania, co dotyczy także postępowania odwoławczego.

Teoretycznie ów fakt redukował także ocenę czynu zabronionego popełnionego przez E. O. (1) do postaci typu podstawowego. Niemniej jednak należy zwrócić uwagę, iż Sąd rozpoznając skargę oskarżycielską nie jest związany opisem czynu zaproponowanym przez oskarżyciela publicznego, a jedynie granicami zdarzenia historycznego, którego dotyczy owa skarga. Okoliczność ta ma ważkie znaczenie dla odpowiedzialności E. O. (1), albowiem należało zważyć, iż co prawda oskarżona w chwili wydania wyroku była osobą niekaraną, jednakże nie można było pominąć, iż w dacie czynu wciąż obowiązywał wymierzony

E. O. (1) środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Środek ten pierwotnie był odniesiony do wszelkich pojazdów mechanicznych, jednak w dacie czynu na skutek postanowienia Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z 2018 roku jego postać została zredukowana do zakazu prowadzenia pojazdów niewyposażonych w blokadę alkoholową. Biorąc to pod uwagę należało pochylić się nad znamiona konstytuującymi typ kwalifikowany, określony w art. 178a § 4 k.k. Tutaj należy zaznaczyć, iż ustawodawca surowszą odpowiedzialność karną warunkuje od popełnienia czynu opisanego w § 1 w czasie obowiązywania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów. Co istotne ustawodawca tworząc podstawy odpowiedzialności za typ kwalifikowany w żadnym miejscu nie odnosił się do kwestii naruszenie owego zakazu. E. samo naruszenie zakazu prowadzenia pojazdów nie jest konieczne dla wypełnienia znamion typu kwalifikowanego. Równoległe należy stwierdzić, iż konstytuujący surowszą odpowiedzialność zakaz prowadzenia nie został przez ustawodawcę odniesiony do konkretnej

kategorii pojazdów. Zatem zasady logiki formalnej nakazują przyjąć, iż wypełnia znamiona typu kwalifikowanego sprawca, który poruszał się tempore criminis pojazdem nie objętym zakresem przedmiotowym środka karnego np. poruszał się motocyklem przy określeniu zakazu do pojazdów samochodowych kat. B. Dalej należy zwrócić uwagę, iż orzeczenie o zmianie zakresu środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, którego beneficjentką była E. O. (1) nie dezawuuje dalszego obowiązywania środka karnego, a jedynie ogranicza zakres przedmiotowy jego obowiązywania. Powyższe stwierdzenie potwierdza się zresztą w dacie określenie zatarcia skazania wobec oskarżonej. Nie ulega również wątpliwości, iż rzeczony środek karny został orzeczony w związku ze skazaniem za przestępstwo i dla bytu tego typu kwalifikowanego irrelevantny jest fakt, że doszło do zatarcia owego skazania, gdyż prowadzenie pojazdów w okresie obowiązywania środka karnego należy do znamion typu kwalifikowanego, a nie okoliczności wpływających na wyższą karalność. Biorąc to wszystko pod uwagę Sąd

Rejonowy stwierdził, iż co prawda E. O. (1) 20 maja 2021 roku nie naruszyła sądowego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów, gdyż prowadziła ona pojazd wyposażony w blokadę alkoholową, do czego była uprawniona, jednakże fakt ten nie przeciwstawia się poczynieniu stwierdzenia, iż niewątpliwie E. O. (1) prowadziła w ruchu lądowym pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości w okresie obowiązywania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w związku ze skazaniem za przestępstwo, co było wystarczające do przyjęcia, iż jej zachowanie wypełniło znamiona czynu zabronionego stypizowanego w art. 178a § 4 k.k.

Powyższe stwierdzenie aktualizuje konieczność oceny kolejnego elementu struktury przestępstwa tj. stopnia społecznej szkodliwości. Rozpatrując tę problematykę należy stwierdzić, iż ustawodawca w art. 115 § 2 k.k. zawarł zamknięty katalog kwantyfikatorów stopnia społecznej szkodliwości. Zgodnie z tym przepisem Sąd oceniając stopień społecznej szkodliwości danego czynu jest zobowiązany wziąć pod uwagę rodzaj i charakter

naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. W ocenie Sądu Rejonowego czyn oskarżonej E. O. (1) był społecznie szkodliwy w rozumieniu art. 1 § 2 k.k. a stopień jego społecznej szkodliwości należy ocenić jako znaczny. Za powyższym stwierdzeniem przemawiały następujące okoliczności. Po pierwsze oskarżona prowadziła pojazd mechaniczny w stanie wręcz skrajnego upojenia alkoholowego. W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż pojęcie nietrzeźwości ma na gruncie kwantyfikatorów stopnia społecznej szkodliwości charakter stopniowalny, biorąc pod uwagę stopień zagrożenia dla dobra prawnego w postaci bezpieczeństwa w komunikacji. Natomiast jedynie gwoli porządku należy wskazać, iż stopień owego zagrożenia w przypadku sprawcy mającego prawie 3 promile alkoholu we krwi jest znacznie wyższy aniżeli w sytuacji gdy sprawca osiągnął stężenie alkoholu w organizmie bliskie wartości granicznej. Kolejno należy wskazać, iż E. O. (1) z

uwagi na swój stan psychofizyczny stwarzała także realne zagrożenie, czego dobitnym przykładem jest sytuacja, o której mówił J. I. polegająca na uderzeniu zderzakiem w żywopłot czy przejechaniu bez zatrzymania przez ulicę (...), będącą w tym miejscu drogą krajową o znacznym natężeniu ruchu pojazdów. Dalej zwrócić należy uwagę, iż E. O. (1) poruszała się na całkiem sporej przestrzeni. Co więcej planowała ona przejechać w tym stanie niemal na drugi koniec miasta. Wreszcie na sposób społecznej szkodliwości tego czynu bezpośrednio wpływa też fakt, że oskarżona znajdując się w takim stanie wiozła jako pasażerów swoje małoletnie dzieci, które w dodatku nie były przypięte pasami bezpieczeństwa. Finalnie należy wskazać, iż katalizująco na poziom karygodności tego czynu wpływało także działanie oskarżonej w warunkach zamiaru bezpośredniego. W związku z powyższym Sąd Rejonowy stwierdził, iż zachowanie przypisane E. O. (1) było karygodne i jako takie spełnia materialną definicję przestępstwa.

Czyn zabroniony popełniony przez E. O. (1) był także zawiniony w świetle normatywnej teorii winy.

W tym zakresie należy zważyć, iż oskarżona jest osobą dorosłą, ukształtowaną społecznie, doskonale zdającą sobie sprawę z brzmienia normy sankcjonowanej. Co więcej w niniejszej sprawie nie ujawniły się jakiegokolwiek okoliczności prowadzące do powzięcia wątpliwości odnośnie poczytalności oskarżonej w chwili czynu. Podobnie oskarżona E. O. (1) nie działał w stanie wyższej okoliczności czy innej anormalnej sytuacji motywacyjnej. Przeciwnie okoliczności tej sprawy nie wskazują na konieczność prowadzenia przez nią pojazdu mechanicznego, gdyż oskarżona nie była do tego faktu zmuszona w sposób obiektywny, W ocenie Sądu poziom winy oskarżonej jest wyższy od przeciętnego z uwagi na fakt, iż wobec oskarżonej E. O. (1) były prowadzone postępowania karne w związku z tożsamymi występami, stąd też zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w takim stanie powinna mieć szczególnie dobrze zinternalizowany. Dlatego też Sąd Rejonowy uznał, iż zachowanie oskarżonej E. O. (1) było zawinione przy braku okoliczności limitujących poziom zawinienia, co pozwoliło skompletować pięcioelementową strukturę przestępstwa określoną w art. 1 k.k.

Biorąc pod uwagę wyżej przeprowadzoną argumentację Sąd Rejonowy w Nowym Sączu w punkcie I uzasadnianego wyroku uznał oskarżoną za winną tego, że 20 maja 2021 roku około godziny 17:10 w N. na odcinku ul. (...) – ulica (...) prowadziła w ruchu lądowym po drodze publicznej samochód osobowy, znajdując się w stanie nietrzeźwości – przy stwierdzonym stężeniu alkoholu we krwi 2,81 ‰, a czynu tego dopuściła się w okresie obowiązywania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Sączu w sprawie (...) z dnia 30 grudnia 2013 roku, w związku ze skazaniem za przestępstwo, którego zakres został zmieniony postanowieniem Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 18 kwietnia 2018 roku, sygn. akt (...) do postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych niewyposażonych w blokadę alkoholową, o której mowa w art. 2 pkt 84 ustawy prawo o ruchu drogowym tj. występku z art. 178a § 4 k.k.

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
---	---------------------------------------	--	--

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
E. O. (1)	I	I	Występek opisany w art. 178a § 4 k.k. zagrożony jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Zgodnie z ogólnymi dyrektywami wymiaru kary sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc,

by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Wymierzając karę sąd bierze także pod uwagę pozytywne wyniki przeprowadzonej mediacji pomiędzy pokrzywdzonym a sprawcą albo ugodę pomiędzy nimi osiągniętą w postępowaniu przed

sądem lub prokuratorem. Równocześnie należało pamiętać, że w związku z górną granicą ustawowego zagrożenia w realiach niniejszej sprawy materializowała się dyrektywa określona w art. 58 § 1 k.k. uznająca karę pozbawienia wolności jako karę ultima ratio. Natomiast sama możliwość wymierzenia w tej sprawie kary wolnościowej wynikała wprost z funkcjonowania w porządku prawnym art. 37a § 1 k.k., który to przepis pod pewnymi warunkami stwarza taką możliwość. W ocenie Sądu Rejonowego w realiach przedmiotowej sprawy brak było konieczności wymierzenia E. O. (1) kary pozbawienia wolności. Co prawda czyn, którego oskarżona się dopuściła cechował się znacznym stopniem społecznej szkodliwości, przy jednoczesnym braku okoliczności limitujących poziom jej zawinienia. Niemniej jednak w procesie wymiaru kary nie można zapominać o tym, że oskarżona formalnie jest osobą niekaraną. Przedmiotowe postępowanie nie dało także podstaw do stwierdzenia, aby E. O. (1) była sprawcą szczególnie zdemoralizowanym, wobec którego poprzestanie na wymierzeniu kary wolnościowej jawi się jako niewystarczające

dla realizacji dyrektyw prewencji indywidualnej. Wprawdzie Sąd miał na względzie zachowanie oskarżonej bezpośrednio po popełnieniu inkryminowanego czynu, jednakże należy uwzględnić, iż oskarżona była wówczas wzburzona i na rozprawie głównej dała wyraz naganności swojego zachowania względem interweniujących policjantów. Dalej Sąd Rejonowy nie mógł pominąć faktu, iż oskarżona jest matką czwórki dzieci, a zatem wymierzenie jej kary pozbawienia wolności, prowadziłoby do wtórnego ukarania małoletnich. Wreszcie Sąd zważył, iż oskarżona obecnie ustabilizowała sytuację życiową, znalazła pracę. To wszystko spowodowało, iż pomimo doniosłych okoliczności natury przedmiotowej tego czynu Sąd odstąpił od wymierzenia E. O. (1) kary najsurowszej, poprzestając na wymierzeniu jej kary ograniczenia wolności w postaci obowiązku nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne. Tutaj należy jedynie zasygnalizować, iż wymierzenie oskarżonej grzywny tj. kary najłagodniejszej w polskim porządku prawnym, nie przystawałoby do znacznego stopnia

społecznej szkodliwości czynu. Do tego przy wymiarze kary zasadniczej należało mieć na względzie obligatoryjne świadczenie na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Natomiast określając wymiar kary ograniczenia wolności na poziom roku i 8 miesięcy, a więc zbliżonym do wymiaru maksymalnego dla tego rodzaju reakcji penalnej Sąd wziął pod uwagę niezwykle wysokie stężenie alkoholu w organizmie oskarżonej, realne zagrożenie wywołane przez nią dla porządku prawnego inkryminowaną jazdą, o czym mówił J. I., działanie w zamiarze bezpośrednim, narażenie własnych dzieci. Wreszcie Sąd musiał mieć na uwadze, że oskarżona wymaga stosunkowo długiego okresu poddania resocjalizacyjnemu oddziaływaniu kary ograniczenia wolności, gdyż poprzednio stosowane wobec niej środki reakcji karnej nie wyrugowały u oskarżonej w sposób skuteczny przeświadczenia o możliwości naruszania normy sankcjonowanej. Do tego należało stwierdzić, iż oskarżona nie okazała żadnej skruchy za swoje postępowanie. Co więcej brak jest też okoliczności limitujących jej poziom

			<p>zawinienia. Natomiast ustalając wymiar miesięczny nałożonego (na poziomie zbliżonym do ustawowego minimum) na oskarżoną obowiązkowo Sąd Rejonowy uwzględnił, iż oskarżona jest osobą pracującą zawodową, a także wykonującą funkcje społeczną/rodzinną matki 4 dzieci. Oczywiście obowiązek wykonywania tej pracy będzie dla E. O. (1) dolegliwy, niemniej w ocenie Sądu nie w stopniu atypowym. Nadto należy podkreślić, iż kara nie może być dla sprawcy przestępstwa obojętna, lecz stanowić istotną dolegliwość realizującą funkcje nie tylko prewencyjną ale też i retributywną polityki penalnej państwa. W związku z powyższym w punkcie I wyroku Sąd wymierzył E. O. (1) karę roku i 8 miesięcy ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 24 godzin w stosunku miesięcznym.</p>
E. O. (1)	II	I	<p>W związku z przypisaniem oskarżonej E. O. (1) występku z art. 178 a § 4 k.k. zaktualizowała się konieczność wyrzeczenia w przedmiocie obligatoryjnego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.</p>

W tym kontekście wypada zauważyć, iż podstawą orzeczenia dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych był art. 42 § 3 k.k. Zgodnie z tym przepisem orzeczenie tego zakazu dożywotnio jest obowiązkowe w przypadku tego rodzaju sprawcy jak E. O. (1) z uwagi na charakterystykę przypisanego jej występku, chyba że zachodzi wyjątkowy przypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami. W tym miejscu wypada zauważyć, iż przedmiotowe zdanie jest jedynym zdaniem w polskim kodeksie karnym, gdzie ustawodawca posiłkuje się podwójnym wskazaniem warunkowości odstąpienia od tego rodzaju reakcji karnej. Ustawodawca w tym zakresie posłużył się koniunkcją, ergo ów wyjątkowy przypadek musi wynikać ze szczególnych okoliczności. W doktrynie prawa karnego wskazuje się, iż tego rodzaju odstępstwo może być zastosowane w przypadku gdy z uwagi na szczególne cechy sprawcy orzeczenie tego zakazu jawi się jako niehumanitarne tj. naruszające art. 3 k.k. Nadto przyjmuje się, iż możliwość zastosowania tego dobrodziejstwa zaistnieje także gdy sprawca jedynie nieznacznie przekroczył

próg nietrzeźwości czy też poruszał się boczną drogą w sposób nie stanowiący zagrożenia dla innych uczestników ruchu. Sąd Rejonowy wziął to wszystko pod uwagę i stwierdził, iż na gruncie tego przypadku brak jest jakichkolwiek podstaw do odstępstwa od dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. W pierwszym rzędzie należy zwrócić uwagę, iż poziom stężenia alkoholu w organizmie oskarżonej ponad 10 razy przekroczył stan pozwalający na kierowanie pojazdami mechanicznymi. Po drugie oskarżona poruszała się także drogą krajową (przecięcie ulicy (...), koło cmentarza w z.) i tym samym spowodowała istotne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Nadto trzeba zwrócić uwagę, iż oskarżona nie skorzystała z dobrodziejstwa zmiany zakresu orzeczonego środka karnego i w bliżej nieustalony sposób „obeszła” założoną w jej samochodzie blokadę alkoholową. Do tego decydując się na jazdę w takim stanie naraziła także przewożone przez siebie dzieci, co także wskazuje, iż w realiach tej sprawy brak jest szczególnych okoliczności pozwalających na odstąpienie od orzeczenia środka karnego w wymiarze dożywotnim.

			<p>Sąd też w punkcie II wyroku Sąd Rejonowy orzekł wobec oskarżonej E. O. (1) dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.</p>
E. O. (1)	III	I	<p>Zarazem względem na normę wpływającą z art. 63 § 4 k.k. implikował konieczność zaliczenia na poczet orzeczonego środka karnego okresu zatrzymania prawa jazdy oskarżonej. W realiach tej sprawy nie budzi wątpliwości, iż postanowieniem asesora prokuratorskiego prawo jazdy E. O. (1) zostało zatrzymane z dniem 20 maja 2021 roku. Sąd też okres ten należało zaliczyć na poczet orzeczonego środka karnego, a ów okres może mieć znaczenie chociażby w kontekście obliczenia okresu 15 lat, o którym mowa w art. 84 § 2a k.k.</p>
E. O. (1)	IV	I	<p>Natomiast w świetle jednoznacznej dyspozycji art. 43a § 2k.k. wobec przypisania oskarżonej E. O. (1) występku z art. 178a § 4 k.k. konieczne było orzeczenie środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 10000 złotych. W okolicznościach przedmiotowej sprawy Sąd Rejonowy mając na względzie całość reakcji</p>

			karnej przewidzianej uzasadnianym wyrokiem stwierdził, iż brak jest potrzeby odejścia od ustawowego minimum tego świadczenia, którego obowiązek zapłaty i tak będzie stanowić istotną dolegliwość dla oskarżonej E. O. (1), która nie jest przecież osobą szczególnie majątną. Zatem w punkcie IV wyroku Sąd wymierzył oskarżonej E. O. (1) środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 10000 złotych.
Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			

Równocześnie należało stwierdzić, iż w niniejszej sprawie nie aktualizowała się potrzeba dopuszczenia dowodu z opinii biegłego toksykologa. Dla rozstrzygnięcia sprawy nie jest bowiem wymagana wiedza specjalna z zakresu toksykologii. Rozwijając tę myśl należy podać, iż naoczny świadek całego zdarzenia wykluczył aby oskarżona spożywała alkohol na parkingu oczekując na przyjazd policji. Do tego wersja oskarżonej została także wykluczona poprzez analizę monitoringu, gdzie nie został ujęty moment rzekomego spożywania przez nią alkoholu, a przeciwnie dowód ten skutecznie podważył wersje wydarzeń podawaną przez E. O. (1), zwłaszcza w odniesieniu do momentu otworzenia przez nią tylnych prawych drzwi jej samochodu i braku następczego momentu, kiedy jej twarz byłaby niewidoczna dla „oka kamery”. Nadto M. R. także zeznał, iż w samochodzie oskarżonej nie znaleziono butelki po alkoholu. Dlatego też Sąd Rejonowy analizując ogół materiału dowodowego na rozprawie w dniu 1 kwietnia 2022 roku uchylił wcześniejsze postanowienie o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego tej specjalności.

7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
V	<p>Rozliczając koszty przedmiotowego procesu Sąd Rejonowy zdecydował zasądzić od oskarżonej E. O. (1) na rzecz Skarbu Państwa jedynie kwotę 300 złotych tytułem opłaty, zwalniając ją z rzeczonoego obowiązku opierającego się na zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu w pozostałej części. Za częściowym zwolnieniem E. O. (1) przemawiała jej trudna sytuacja majątkowa. Oskarżona uzyskuje miesięczne wynagrodzenie bliskie minimalnego wynagrodzenia za pracę. Co więcej E. O. (1) ma na swoim utrzymaniu czwórkę dzieci. Do tego oskarżona jest zobligowana uiścić wydatki związane ze środkiem karnym orzeczonym w punkcie IV wyroku. Natomiast biorąc pod uwagę znaczny stopień społecznej szkodliwości tego czynu, brak okoliczności limitujących poziom zawinienia oskarżonej celowe było obciążeniem jej opłatą na zasadzie nadania pewnego wyrazu, symbolu nieopłacalności popełnienia tego rodzaju przestępstw i związanych</p>	

	z tym istotnych dolegliwości, w tym także dolegliwości materialnych.	
Podpis		